USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **S. N.**, zastoupen JUDr. Štěpánem Pastorkem, Ph.D., advokátem, sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2025, č. j. OAM-865/ZA-ZA11-ZA01-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2026, č. j. 13 Az 28/2025-36,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z povolání do ruské armády a hrozby vážné újmy související s bezpečnostní a humanitární situací v Podněstří.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem. Městský soud konstatoval, že žalovaný zjistil všechny rozhodné skutečnosti. Městský soud neshledal, že by v Podněstří aktuálně probíhala nebo bezprostředně hrozila humanitární katastrofa v souvislosti s nedostatkem plynu. Současně připomněl, že s účinností od 1. 10. 2025 byl § 14 zákona o azylu zrušen zákonem č. 314/2025 Sb. a od uvedeného data již není možné humanitární azyl udělit, ačkoli bylo správní řízení zahájeno v době, kdy takové udělení možné bylo. Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu městský soud shledal, že zprávy o zemi původu nenasvědčují, že by žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy pouze z důvodu jeho přítomnosti na území domovského státu. Bezpečnostní situace v Moldavsku je stabilní a obava z rozšíření konfliktu z Ukrajiny se dosud nenaplnila. Za důvodnou nepovažoval městský soud ani žalobcovu obavu z povolání do ruské armády, neboť ze shromážděných zpráv

nevyplývá, že by v Podněstří probíhaly oficiální odvody obyvatel do ruských ozbrojených sil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Má za to, že žalovaný ani městský soud dostatečně nezohlednili aktuální bezpečnostní situaci v Moldavsku a Podněstří, a to zejména v souvislosti s pokračující válkou na Ukrajině, vlivem Ruské federace v regionu a možností stěžovatelova budoucího povolání do armády Ruské federace.

[4] Stěžovatel uvádí, že správní spis neobsahuje dostatek informací týkajících se možnosti vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu v Podněstří. Skutečnost, že budoucí vývoj nelze přesně předvídat, sama o sobě nevylučuje, že mu v případě návratu do země původu může hrozit vážná újma, a to zejména v kontextu tlaku Ruské federace na region. Stěžovatel namítá, že bylo třeba důsledněji ověřit riziko jeho povolání do armády Ruské federace. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45.

[5] Městský soud pochybil v konstatování, že v Podněstří dochází pouze k dobrovolnému náboru do ruské armády. Stěžovatel poukazuje na zprávy, dle nichž některým moldavským občanům pobývajícím v Ruské federaci byly doručeny povolávací rozkazy. Dovozuje, že vzhledem k vlivu Ruské federace v Podněstří, nelze vyloučit obdobnou praxi ani v tomto regionu. V případě návratu do země původu mu tak může hrozit nucený odvod do armády a služba na Ukrajině, kde vojska Ruské federace páchají válečné zločiny. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-64. Stěžovatel dále namítá, že žalovaný ani městský soud dostatečně nevypořádali jeho obavy z humanitárních dopadů energetické krize v Podněstří.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvává na závěru, že při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu postupoval v souladu se zákonem o azylu i správním řádem a opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí. Uvádí, že se podrobně zabýval všemi stěžovatelovými tvrzeními, avšak neshledal je azylově relevantními. Moldavsko není státem, na jehož území probíhá ozbrojený konflikt, který by bez dalšího odůvodňoval udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Samotná existence napětí v regionu nepostačuje k závěru o hrozbě vážné újmy. Za spekulativní a nepodloženou označuje rovněž obavu stěžovatele z povolání do ruské armády. Ve zbytku žalovaný odkazuje na své předchozí vyjádření k žalobě i na napadený rozsudek městského soudu, s jehož závěry se ztotožňuje.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Vzhledem k tomu, že jde o věc, v níž před městským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud tomu tak není, je namístě kasační stížnost podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnout jako nepřijatelnou.

[8] Institutem nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. V něm vymezil, že o přijatelnou kasační stížnost se bude jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel dovozuje přijatelnost kasační stížnosti především z tvrzeného pochybení žalovaného a městského soudu při posouzení aktuální situace v zemi původu a regionu Podněstří. Má za to, že mu v případě návratu do země původu může hrozit vážná újma a že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by kasační námitky zakládaly přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel neotevírá žádnou právní otázku, která dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, ani nepoukazuje na rozpornost dosavadní rozhodovací praxe. Jeho argumentace směřuje převážně proti skutkovému hodnocení podkladů o zemi původu a proti závěru, že jím tvrzené obavy nejsou dostatečně konkrétní a individualizované. Je to však krajský soud, který je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, tedy včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu má být v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na zásadní vady řízení a dokazování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Žádné takové zásadní pochybení Nejvyšší správní soud v přezkoumávané věci neshledal.

[11] Napadený rozsudek splňuje požadavky na přezkoumatelnost vyplývající z ustálené judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 8 Azs 60/2018-46). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jaké podklady považoval za rozhodné, jaké právní normy aplikoval a proč žalobní námitky neshledal důvodnými. Městský soud se zabýval otázkou bezpečnostní situace v Moldavsku a Podněstří, tvrzeným rizikem povolání stěžovatele do armády Ruské federace, namítanou humanitární krizí i dostatečností podkladů o zemi původu. Nelze proto shledat zásadní pochybení městského soudu v rovině přezkoumatelnosti.

[12] Námitkami vztahujícími se k bezpečnostní situaci v Moldavsku a Podněstří, jakož i k relevanci tvrzených obav z případného rozšíření války na Ukrajině do Moldavska, se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již opakovaně zabýval. Setrvale konstatuje, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v Moldavsku zatím neprobíhá (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 228/2023-27, ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-25, a ze dne 29. 1. 2025, č. j. 3 Azs 178/2024-32). Poukázal také na možnost vnitrostátního přesídlení občanů Moldavska podněsterského původu do části Moldavska kontrolované centrální vládou (srov. usnesení č. j. 9 Azs 61/2024-25). Městský soud se od těchto závěrů neodchýlil a v souladu

s nimi uvedl, že napětí v regionu a obecná nejistota ohledně budoucího vývoje nepostačují k závěru o hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[13] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka možného povolání stěžovatele do armády Ruské federace. Podmínky, za nichž může být vojenská služba či postih za její odepření azylově relevantní, Nejvyšší správní soud vyložil ve shora citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 19/2020-45. Stěžovatel na tento rozsudek odkazuje, avšak cituje jej nepřesně a pomíjí, že povinná vojenská služba spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu může být důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pouze za splnění vymezeních podmínek, mimo jiné je-li dána souvislost mezi tvrzeným pronásledováním a některým z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Městský soud v souladu s tímto rozsudkem zohlednil, že oficiální odvody obyvatel Podněstří do ruské armády neexistují a byly zaznamenány pouze náborové kampaně směřující k dobrovolnému vstupu do armády. Nepochybil, přihlédl-li ke skutečnosti, že podle shromážděných zpráv lze nasazení do války na Ukrajině dovodit toliko u osob s občanstvím Ruské federace, zatímco obyvatelé Podněstří s moldavským občanstvím se mohou volně pohybovat po území Moldavska, požívají stejných práv jako ostatní státní příslušníci a mohou se domáhat ochrany ze strany moldavských orgánů.

[14] Ani námitky vztahující se k energetické krizi a tvrzené humanitární katastrofě v Podněstří nezakládají přijatelnost kasační stížnosti. Městský soud vysvětlil, proč na základě podkladů shromážděných žalovaným nelze uzavřít, že by v době vydání správního rozhodnutí v Podněstří existovala nebo bezprostředně hrozila humanitární katastrofa takové intenzity, která by odůvodňovala udělení humanitárního azylu. Současně poukázal na to, že s účinností od 1. 10. 2025 byl § 14 zákona o azylu zrušen a podle přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb. v řízeních zahájených před tímto datem nelze humanitární azyl udělit. Skutečnost, že stěžovatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a předkládá vlastní hodnocení situace v regionu, neznamená, že městský soud jeho námitku pominul či vypořádal v rozporu s ustálenou judikaturou, resp. při jejím vypořádání zásadně pochybil.

[15] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá konečně ani námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud se otázkou dostatečnosti podkladů zabýval a přezkoumatelně vysvětlil, proč je považoval za relevantní, aktuální a postačující; takový postup odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu k požadavkům kladeným na informace o zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, či ze dne 12. 5. 2021, č. j. 6 Azs 236/2019-73). Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nedostatek podkladových informací jen v obecné rovině. Nekonkretizuje, v čem přesně měly být podklady vztahující se k době rozhodování žalovaného neúplné či nepoužitelné, ani jaký další podklad měl být opatřen. Skutečnost, že stěžovatel se závěry, které z těchto podkladů žalovaný a městský soud učinili, nesouhlasí nebo jejich význam hodnotí odlišně, přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel nepředkládá důvody, pro

které by bylo namístě se od ní odchýlit. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu